

L GRUFL

N bel di, na pitla suricia ligherzina y de bona ueia
va a spaz tl bosch drët spës de fueia.

La bolp la vëij y se pënza: „Ce bon bucon!“,
usservan ch'la suricia che cialova ca tan da ulëi bon.

„Oi suricia, cie ves'a ncantëur, te ses bën che l bosch ie sën dut n paltan,
vie pa pu da mé, te dé pa zeche de bon sce te es fam!“

„Pu te ies n cumpani bën tan plajëul,
ma nsnuet me anconti cun l Grufl che ie for tan sël!“

„Chi ie pa chësc?“, ti damanda la bolp cun na drëta sëur.

„Co, ne l cunësces'a propri nia, ch'l bundertlëus?“

“L à zanes stemiëuses,
sgrinflës taientes sciche n curtel,
y dënz sciche n mostro, for da scaia, gordeno velch de bel”.

„Y ulà l ancontes'a?“

„Dlongia ch'la piera dut slizeda,
...y da cëina, maiel bolp mpaneda!“

„Bolp mpaneda? Ehm... é zeche da fé“, dij la bolp
y sparësc te n colp.

„Ce na totla“, se mpënza la suricia sbughenian,
„crëier che l ie n Grufl“, s'la rijela dut cuianan.

La pitla suricia va inant tl bosch, ce bela vita!

Te chëla jola ju da n lën na ciafita.

L ucel ti cëla y se pënza: „Ce gola che me vën!“;

y zënza pesimé ti val daujin sën.

„Oi suricia, dime ma, ies‘a sëula nsuet?

Ues‘a unì da mé a cëina, te ares dessegur l magon uet!“

„Pu, te ies n cumpani bën tan plajëul,

ma nsuet me anconti cun l Grufl che ie for tan sëul!“

„Chi ie pa chësc?“, ti damanda la ciafita dut nfugheda.

„Co, ne l cunësces‘a propi nia, tu che te ies tan amireda?“

“L à jenodli da grops.

ondles da aricé, mé che te ses

y na gran baruia bela vërda sul nes!“

„Y ulà l ancontes‘a?“

„Pra ruf tlo daujin... ulache l ie sut

ah... l magia pa ciafites cun plumes y dut!“

Zitran dijela: „Cun plumes leprò?“

Y... vuum! Sen jolela bel debota sul lën inò.

„Ce na plëiscera“, se mpënza la suricia dut gratificheda,

„crëier che l ie n Grufl“, s‘la rijela, „ce sfuleda!“

Nscila va la suricia dut cuntënta inò inant,

pensan a chi doi tieres che la ova ancuntà dant.

Te chëla, danter tla pures che fej dumbria

s‘la sbriscia na beca ora de nia.

La beca se mpënza: „Ce blòta suricia che mi uedli vëij sën,

chësta me brinchëssi propi gën“.

„Oi suricia, ulà ves‘a tan sëula tlo tan tert,
vie pa pu da mé, fajon festa, po‘ ne stes nia ert?“

„Pu te ies n cumpani bën tan plajëul,
ma nsnuet me anconti cun l Grufl che ie for tan sëul!“

„Cun l Grufl? ...pu chi ie pa mei n tel?“ domanda la beca mustran marueia.
„Co, ne l cunëscës‘a tu propi nia, pu l ne se paia pa la mueia“.

“L à de tei gran uedli orancenì da se spierder,
na lënga loongia y bela flacia che vën sëura l slef ju,
y de tei gran bur‘ ficeri violec da temëi, che sta mpontasu.”

„Y ulà l ancontes‘a?“

„Pu bën tlo dlongia l lech, ilò ulache ie ch‘l crot...
Ah, ulove te dì, che beches magel pa te n bòt!“

La beca dut grama arbassa l cë y dà debota ëuta,
s‘la sbriscian sota la ierba sciche l fossa na chëutra.

„Ce na tecia“, se mpënsa la suricia dut triunfeda y cialan da na pert via,
„bele inò vëniel credù che ie n Grufl, ma ntant, ce baujia“.

... Oh – oh!

Te n iede vëij la suricia a n valgun metri de zes
zeche de feter y de grant dansù che dala sperduda tomela belau ora sun l nés.

L à zanes stemiëuses,
sgrinfles taientes sciche n curtel
y dënz for da scaia, gordeno velch de bel.

L à jenodli da grops,
ondles da aricé, ce sgricëus,
y na gran baruia vërda sul nes,
ce zeche de spaventëus.

L à de tei gran uedli oranceni da se spierder,
na lënga loongia y bela flacia che vën sëura l slef ju
y de tei gran bur' ficeri violec da temëi, che sta mpontasù.

„Aiut aiut!!! ...nia auter che mucé,
L Grufl ie mpo, dijonsel mé.

L mostro svëia adaut: „Oi pitla suricia, ...é fam!
Te fosses n bon bucon cun n toch de pan!“

„Oh, tlo te fales bën dassënn! le son la criatura plu da temëi,
lonc y lerch ne n iel nia na tela da udëi!
L ne semea nia tan, ma l ne ie pa nia na baujia,
apëina che n me vëij, duc a sparos se n pea via.
Y sce ne te crëies gordeno, po' vie do a mi!“
„Ok“, dij l Grufl „l me vën da rì“.

Tramedoi va inant tl bosch dut n dumbria,
nchin che n aud l Grufl svaian: „Oh, aude zeche cavia!“

La beca ti ie dansù y se spierd dassënn,
la suricia ti dij: „Crëies‘a sën?“
„Ce strambaria, l ie vëira!“, svëia la beca zitran
y te n bisc se n iela sota la tassela striscian.

L Grufl brieia destrametù: „Ce mpunënt!“
Y la pitla suricia lessù: „Ne son mia no una che mënt!“

I va inant cun deguna rascia,
po‘ dij l Grufl: „Oh, na ciafita danter ch'la dascia!“

La ciafita jola sun la rama y se spierd dassënn,
la suricia ti dij: „Crëies‘a sën?“
„Chësc ie pu n spavënt!“,
y te n bisc se n iela plu asvelta dl vënt.
„Co pa che i à tëma?“, dij l Grufl dut spaurì
y la suricia lessù: „Te l ove pu dit di!“

Nsci vai inò inant un dant y un do te ch'l bosch dut ijulà,
te n colp dij l Grufl: „Me sà de audì vares iló de dla!“

La bolp i vëij, se spierd dassënn,
y pënsa: „Propi n Grufl per da sënn?“
„Adio mi pitla suricia“, dijela dut grama
se spazan a mucé te si tana.

La suricia dut cuntënta dij zënza pesimé:
„Vëighes‘a, tlo à duc tëma de mé!
Ouuu, ma sën ei pa na gran fam,

ce bon che fossa n toch de Grufl cun scialam!“

„Grufl es dit? Ehm, perdona, ma é n duvier da respeté,
oh, ce tert che l ie, muesse pa mé sauté!“

Danter ciofs, pleces y froscia se sēnta la suricia sun n bel pitl puron.

Dut ligherzina y cuntēnta che l Grufl se n fova mucia a sparon.

La abina na dlanda a mespies y se mpēnsa: „Ce bona sēur,
ce bel di, ce bela vita do dut chēsc lēur!“